

MOTÝL

VZDAJ SA MI

V OBJATÍ TEMNOTY

LEIGH RIVERS

VZDAJ SA MI

VZDAJ SA MI

LEIGH RIVERS

Preklad: Andrea Vargovčíková

VYDAVATELSTVO MOTÝL

INSATIABLE

Copyright © 2023 by Leigh Rivers

All rights reserved.

Translation © Andrea Vargovčíková, 2026

Cover design © Ashlee O'Brien

Graphic design: Zuzana Ondrovičová

Napísala: Leigh Rivers

Preložila: Andrea Vargovčíková, 2026

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Vydalo: Vydavateľstvo Motýl, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2026

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko, BN: 151041/01

Vydavateľstvo Motýl, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

Telefón: 02/381 045 81

e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-453-5

ZOZNAM SKLADIEB

Deftones – *Digital Bath*

Flower Face – *Spiracle*

The Weeknd – *Party Monster*

Rihanna – *Skin*

The Weeknd – *The Hills*

Lovelytheband – *Broken*

Machine Gun Kelly – *Waste Love (Madison Love)*

Bad Omens – *THE DEATH OF PEACE OF MIND*

Sleep Token – *Take Me Back To Eden*

The Greatest Showman – *From Now On*

Arctic Monkeys – *Do I Wanna Know?*

Brenn! – *4runner*

VAROVANIE

Túto trilógiu možno považovať za temnejšiu než najhlbšie útroby pekla.

Vzdaj sa mi sa zmieňuje o netradičných sexuálnych praktikách, ako sú exhibicionizmus, majetnícke a manipulatívne správanie, chvála a ponižovanie, obmedzovanie prísunu kyslíka počas sexuálnej aktivity, sexuálne hry so zbraňami, pravdepodobne pričasté škrtanie a sex vedľa mŕtvol. Okrem explicitného sexuálneho a násilného obsahu so zmienkami o znásilnení, potrate a pokuse o samovraždu sa v tejto knihe vyskytuje aj ďalší materiál, ktorý môže vyvolať negatívne emócie.

Vaše duševné zdravie je pre mňa mimoriadne dôležité. Dôrazne vám teda odporúčam, aby ste tento príbeh nečítali, ak niektoré z uvedených skutočností na vás pôsobia traumatizujúco.

*Venujem dobrým dievčatám, ktoré rady tancujú v tme
pod pozorným okom diabla.*

PROLÓG

KADE

Pred šiestimi rokmi

Ludí nemôžem ani vystáť.

A narodeninové oslavy už vôbec nie.

Táto je moja pätnásta, no neznamená to, že sa na nej zúčastním tak ochotne ako moja sestra dvojča. Vo všeobecnosti nemám rád pozornosť ani spoločnosť.

Mama povedala, že aj tieto narodeniny môžeme osláviť spolu, tak ako vždy. No seriem na to, mám toho plné zuby. A ak ešte raz začujem tú otravnú pesničku *Single Ladies*, už sa neudržím. Doriti, veď väčšina zúčastnených tu má sotva štrnásť a rozplýva sa nad postavičkami z anime!

Opäť som sa musel utiahnuť do svojej izby.

Radšej sa zamknem, aby sem nikto nevpálil a nenabonzoval mame, že fajčím na balkóne. Minulý týždeň ma môj otčim Ewan prichytil s cigaretou v domčeku pri bazéne a vyhrážal sa mi, že ešte raz a povie jej to.

Rozhodne netúžim po tom, aby na mňa vrieskala.

Mám rád svoje súkromie, vlastný priestor, kde ma nikto neruší. Nechal som kľúč v zámke a kľučku som poistil aj stoličkou. Nedám sa pripraviť o pokoj!

Radšej si naplním pľúca dymom.

Možno sa zdá, že je super stať sa stredobodom pozornosti hneď po príchode do miestnosti, no ja to z duše neznášam. Mám z toho čudný pocit. Keby som si mohol vybrať, bol by som neviditeľný. A úplne najlepšie by bolo, keby nikto nepoznal mňa ani minulosť mojej rodiny a keby sa nikto neusiloval zatiahnuť ma do rozhovoru.

To, aký naozaj som, v skutočnosti nikoho nezaujíma.

Človek by si myslel, že v jednom z najväčších sídel na západe Škótska bude problém nájsť moju izbu, ba aj krídlo, v ktorom sa nachádza, no, žiaľ, stalo sa. Ak mi ešte raz niekto zaklope na dvere, cigaretou mu vypálím oko!

Mal by som sa vrátiť na oslavu, skôr než mi na dvere začne búchať mama alebo Ewan a vynadajú mi. Nedokážem však vytiahnuť päty z balkóna.

Nenudím sa tu.

Netuší, že ju pozorujem.

Na okraji bazéna, s nohami vo vode, ďaleko od vravy a hluku, sedí tmavovláska v čiernych minišatách.

Zaujala ma.

Rád ľudí pozorujem. Skúmam ich správanie, mimiku, reč tela a tón ich hlasu v určitých situáciách. Úmyselne ich privádzam do rozpakov, len aby som videl ich reakciu. Učitelia sa na mňa rodičom neprestajne sťažujú.

Mama do mňa v kuse hustí, aby som sa spamätal, no pre mňa je to skvelý spôsob, ako zabiť čas a pokúsiť sa pochopiť to, čo nepochopím hneď.

Nakloním hlavu a nespúšťam z nej zrak.

Prečo nie je na oslave? A kto to vlastne je?

Ešte som ju tu nevidel.

Nedokážem – a ani nechcem – sa od nej odvrátiť. Dáva sa na hviezdnatú oblohu. Určite jej je zima. V septembri je tu kosa ako na lodi na Baltskom mori.

Nemal by som jej zaniest mikinu a...

Čože? Hrablo ti, Kade?!

Zahasím cigaretu a odhodím ju do popolníka skrytého pod rímsou. Obúvam si tenisky, no stále neodtrhám pohľad od tajomnej tmavovlásky.

Mama ma každú chvíľu zavolá na krájanie narodeninovej torty. Vyvetrám izbu a pach cigaretového dymu prekryjem osviežovačom vzduchu.

Keď si umývam zuby, vo vrecku mi cinkne mobil. Rýchlo ho vytiahnem. Prišla správa do skupinového četu s mojimi dvoma najlepšimi kamošmi. Dez je našťvaný, že tu nie je. A Base sa ma pýta, či nechcem ísť na skutočný záur. Otázku doplní ruskými slovami, ktorým nerozumiem.

Skôr ako stihnem odpísať *jasné*, na chodbe sa ozvú kroky.

Spľasnem ako prepichnutý balón. *A je to tu!*

„Kade!“ zvolá mama spoza dverí.

Prevrátim oči, vložím zubnú kefku do držačky a vypnem displej telefónu.

„Si tam?“

Odkopnem stoličku a odomknem. „A kde by som bol?“

Otvorím dvere. Mama sa na mňa mračí, ruky má prekřížené cez prsia a nespokojne podupkáva. Je nižšia než ja a na rozdiel odo mňa má blond vlasy. Oči však máme podobné, modré a ospalé. Prísne na mňa gáni a ja nahodím znudený výraz.

„Zase si fajčil? Cítim to až na schodoch.“

„Nefajčil,“ zaklamem. Obídem ju a pustím sa dolu točitým schodiskom, ktoré Ewan navrhol zvlášť pre mňa.

„Sestra ťa hľadala. Zmeškal si krájanie torty.“

Natiahnem si na hlavu kapucňu a zaviažem šnúrk. Otrávene zavrčím a strčím si ruky do vreciek. Luciella bola odjakživa zlaté, obľúbené dieťa, ktoré nerobí problémy. Mama aj Ewan ju zbožňujú. Chápem to. Nie som ako oni. Ani ako moje dvojča.

Luciellu by v trinástich nikdy neprichytili s cigaretou v ústach ani s fľašou alkoholu v ruke a určite by ju domov nedošikovala polícia po tom, čo vrazila päšťou policajtovi.

No zaslúžil si to.

Mám povest' bezočivého výrastka, fagana, nad ktorým na ro-
dinných stretnutiach všetci ohŕňajú nos. Kedysi som sa usiloval
zapadnúť, no teraz uprednostňujem vlastnú spoločnosť – som
jednoducho samotár. Ostatní si držia odstup a ja tiež.

Mama sa však snaží, možno až príliš.

Myslí si, že som nepočul, ako sa otcovi do telefónu sťažovala
na moje „výkyvy nálad“ a prosila ho, aby jej s ich „necitlivým“
dospievajúcim synom pomohol. Nie som však bezcitný robot.
Záleží mi napríklad na Dezovi a Basovi. Aj na Lucielle, ak mi
práve nelezie na nervy. Len nevidím zmysel v dodržiavaní hlú-
pých pravidiel ani v analyzovaní pocitov, ktorým nerozumiem.

Nie je na mne nič zlé. Aj otec mi vraví, že som výnimočný
a názory druhých nemám brať osobne.

Pravdepodobne je to jediný človek na svete, ktorý ma naozaj
chápe. Žije však v psychiatrickej liečebni vzdialenej tisíce kilo-
metro, pretože má na konte mnoho zločinov a úrady ho pova-
žujú za príliš nebezpečného, aby žil medzi ľuďmi.

Pamätá si, že sa cítil rovnako ako ja. Hneď mi je lepšie.

Slávny Tobias Mitchell, americký psychopat, vyšinutý vrah,
o ktorom informovali všetky spravodajské kanály na svete. Ozna-
čujú ho za nemilosrdného a nepredvídateľného. Priam životne-
bezpečného. Keď však za ním prídeme, vypytuje sa ako starostlivý
otec a chce o nás vedieť všetko. Usiluje sa čo najviac zapájať a vrhá
na mamu zbožňujúce pohľady, akoby bola jedinou ženou na svete.

Aj keď sa ju pokúsil zabiť.

Hej, je šialený. A ja tiež.

Otčim je s nami od môjho narodenia a naozaj sa snaží. V rámci utužovania otcovsko-synovského vzťahu ma bráva na hodiny boxu ako kedysi môjho nevlastného brata Jasona. Ten však už dopel a má vlastný život, takže Ewan presunul pozornosť na mňa.

Nalejem si do pohára džús a obídem stôl.

Niektoré sestrine kamarátky ma okato pozorujú, chichocú sa a šepkajú si. Je to nepríjemné. Záhadná tmavovláska od bazéna však medzi nimi nie je.

Niežeby som ju hľadal.

Pretisnem sa davom a vyjdem na dvor. Kužele svetla mi ukazujú cestu k domčeku pri bazéne.

Na konci chodníka sa obzriem, či ma nikto nesleduje, a kráčam ďalej. Rozčerená hladina sa zrkadlí v sklenených dverách domčeka. Opiem sa o ne a vytiahnem cigaretu.

Zadívam sa do diaľky na jazero, osvetlené mesačným svetlom. Sídlo obklopujú voda a lesy. Ten pohľad ma upokojuje.

Zatvorím oči a vnímam pálenie nikotínu v pľúcach. Vydýchnem obláčik dymu.

Vyruší ma šplachot a cigareta mi takmer vypadne z úst, keď zistím, že tá záhadná tmavovláska je stále tu. Opiera sa o lakte na okraji bazéna a obdivuje hviezdy.

Proti vôli ma zaplaví vzrušenie. Čo mám robiť? Mám sa jej prihovoriť? Nepozorovane sa odkradnúť preč? Skryť sa?

Potiahnem si z cigarety a napokon sa vyberiem rovno k nej. „Kto si?“ spustím bez úvodu.

Nevšíma si ma. Chcem, aby sa na mňa pozrela, a tak to skúsím znova. „Ahoj. Kto si?“

Nemám rád, keď ma prehliadajú, a najmä niekto, kto vyzerá ako pehavý duch. Inokedy by som sa na to vykašlal, no teraz som fakt zvedavý.

Už z profilu sa mi javí pekná. Zarazí ma to, pretože dosiaľ som nikoho nepovažoval za pekného.

Nazdával som sa, že v týchto záležitostiach som nejaký chybný, no keďže táto neznáma sa mi páči, možno som sa mylil. Nemôžem ju skúmať tak ako ostatných, no úplne mi stačí, že sa na ňu môžem len... pozerieť.

To ticho ma však už otravuje. „Mala by si ísť dnu, Pehaňa. Je zima.“

Zvraštím tvár a v duchu sa kopnem do gulí. *Pehaňa? Tebe fakt hrabe, Kade!*

Stále mlčí.

Ak ma ani teraz nezoberie na vedomie, sotím ju do vody!

Pokrútim hlavou.

Sadnem si na lavičku vedľa skokanskej dosky. Prečo sa vôbec namáham? S nikým sa predsa nerozprávam. „V škole som ťa ešte nevidel.“

Otočí ku mne hlavu. Stuhnem. Dopekla, tie oči! Rozkašlem sa v obláčiku dymu a opriem sa lakťami o kolená. Vstane, vytrasie si mokré nohy a obuje sa.

Nechápem to. Ani ju. Ani to, prečo mieri ku mne.

Počkať!

Ide ku mne.

Doriti! Čo to, kurva, stvára?! *Chod'preč!*

Približuje sa a ja zadržiavam dych. Vlastne už asi ani nedýcham.

Zvlnené vlasy jej padajú na chrbát, pokožku má posiatu pehami a tie oči! Doriti, som z nich hotový! Nie sú modré, skôr bledozelené so striebřistým leskom, pripomínajú les v zime.

Došľaka, šibe mi?!

Sadne si vedľa mňa, vyberie mi cigaretu z úst a prstami sa mi letmo dotkne pier. Vôbec to nie je nepríjemné. Potiahne si z nej.

Odvrátim sa, aby nevidela, čo so mnou robí. Doslova sa mi zvieria vnútro.

Odkošľem si. Fajčí moju cigaretu, akoby sa nechumelilo. Porýv vánku donesie ku mne jej príjemnú sladkú vanilkovú vôňu.

Pozorujem ju, ako sa opiera o ruky. Koniec cigarety svieti v tme naoranžovo. So zavretými očami vyfúkne oblak dymu, ktorý sa po chvíli rozptýli.

Otvorí oči a zadíva sa na mňa. Je taká krásna, že sa nedokážem ani pohnúť.

Doriti!

Vloží mi zvyšok cigarety do úst. Opäť sa mi prstami obtrie o pery. V hrudi sa mi rozhorí iskra a ja nemám poňatia, čo to znamená. Odhodím ohorok na zem.

„Volám sa Stacey.“ Hlas má tichý, upokojujúci. Moja zvedavosť rastie. „Pred pár mesiacmi som začala chodiť s Luciellou na hodiny tanca.“

Rád by som ju pozoroval, ako sa hýbe, videl ju v jej živle. Stavím sa, že sa krásne vlní.

Dost!

Zapálím si ďalšiu cigaretu. Sedíme v tichu a ja k nej podchvilou zalietam pohľadom.

Stacey.

Meno tajomného dievčaťa.

„Koľko máš rokov?“ zaujímam sa.

Usmeje sa na mňa. Doriti, ešte nikdy som si tak neužíval niečí úsmev! Pristihnem sa, že aj ja sa na ňu jemne usmievam.

„Nedávno som mala pätnásť. Tak ako ty.“

Tak ako ty.

Tieto tri slová vo mne vyvolajú túžbu dozvedieť sa o nej viac.

Zahmkám a ona sa usmeje širšie, až sa jej na líci vytvorí hlboká jamka. Odvráti sa a zastrčí si prameň vlasov za ucho.

Štekli ma v bruchu, uvedomím si.

Ktovie, či aj ju.

Zrejme som ochorel. Musím sa opýtať mamy, čo mi je.

„Máš škótsko-americký prízvuk,“ utrúsi. „Tak ako Luciella.“

Často chodievame do Ameriky za otcom, preto nie div, že za tie roky sa na nás nalepil tamojší prízvuk. Ja ho mám dokonca ešte výraznejší.

Ktosi na Stacey zavolá. Povzdychnem si, pretože naše stretnutie sa chýli ku koncu.

Aj keď by som tu najradšej zostal a civel na ňu ako úchyl, musím zdvihnúť kotvy, aby si nemyslela, že som čudák, ktorý balí neznáme dievčatá.

„Len aby si vedela...“ začnem. Len čo zbadám sestrinu blondávu hlavu, odhodím cigaretu do trávy. Prižmúrim oči. Aj keď to vlastne ani nechcem povedať, impulzívnosť nado mnou opäť zvíťazí. „To, že si sestrina kamarátka, ešte neznamená, že sa mi môžeš prihovoriť. Radšej sa mi vyhýbaj.“

Zvrtnem sa na odchod.

„Nebud' smiešny!“ odfrkne posmešne.

Zastanem a zachmúrene sa na ňu obzriem ponad plece.

Prenesie váhu na jednu nohu a prekríži si ruky. „Práve som ti chcela povedať to isté. Vyhýbaj sa ty mne, Kade!“

Páči sa mi, ako znie moje meno z jej úst.

Usmejem sa. Takáto rozčertená sa mi páči ešte viac. „Inak čo?“

Doriti! Nahnevaná Pehaňa je nádherná.

V bruchu ma štekli ešte viac. Netuším, ako sa mám toho pocitu zbaviť.

Vyberie sa za mojou sestrou a vrazí pri tom do mňa plecom. Širokému úsmevu sa už nebránim.

Vo vzduchu sa stále vznáša jej vôňa. Tmavé vlasy jej poskakujú po chrbte, no ona sa vytrvalo díva pred seba a nedopraje mi vytúžený posledný pohľad. Tesne predtým, ako zmizne na chodníku medzi stromami, sa predsa len otočí a ukáže mi zdvihnutý prostredník.

Došľaka, prečo sa usmievam?!

1.

STACEY

O šesť rokov neskôr

Čo najtichšie odhrniem paplón a vystrčím nohy z postele. V spánku sa pomrví a natiahne ku mne ruku, no ja už stojím.

Šaty a spodnú bielizeň mám rozhádzané po zemi, lodičky zostali kdesi na schodoch alebo v obývačke. Rande so známosťou z Tinderu, ktorým som iba zabíjala čas, sa začalo v krčme. Po pár pohárikoch a nekonečnom flirtovaní ma pozval k sebe.

Je hanba, že si nepamätám jeho meno? Buď Bryan, alebo Byron. Dosť podobné mená, nie? Predtým než tú aplikáciu vymažem, budem si musieť prebehnúť jeho profil.

V mobile mám niekoľko zmeškaných hovorov od svojej najlepšej kamarátky Lu, od druhej najlepšej kamarátky Tylar aj zo pár správ od nevlastného brata. Pýta sa, kde som.

Zastonám a masírujem si spánky, aby som zmiernila bolesť hlavy. Otvorím vlákno správ s Luciellou a napíšem jej.

***Ja:** Prídeš po mňa? Som v Branchtone. V dome v radovke oproti kostolu. Vieš, kde to je?*

Po špičkách cupitám dolu schodmi s lodičkami a so sakom v ruke a sadnem si na spodný stupeň.

Zavibruje mi telefón.

Lu: Som na ceste. Budem tam o päť minút.

Chvalabohu!

Kamarátky budú zo mňa ťahať podrobnosti. Priam počujem, ako nadšene výskajú, len čo sa dozvedia, že po niekoľkomesačnom celibáte a nulovom záujme o sex som si ho konečne užila.

Posledný chlap, s ktorým som spala, mi povedal, že aj keď som milé dievča, už sa so mnou nestretne. O pár dní sa vyparil a doteraz sa neozval.

Mám dvadsaťjeden rokov a on ma nazval milým dievčaťom! Vytočil ma dobiela.

Zvonka doľahne trúbenie klaksónu. S úľavou si vydýchnem.

Otčim kúpil Lucielle auto, aby mohla dochádzať na univerzitu, keďže sa dala na štúdium. Tylar zasa plánuje prevziať rodinné tanečné štúdio.

Ja sa ešte stále hľadám, no nezúfam si. Nemám sa kam ponáhľať. Som tanečnica a akrobatka, tri večery v týždni trénujem deti aj dospelých a pripravujem ich aj na vystúpenia a súťaže.

V trinástich mi zomrela mama, a keď sa otec neskôr zamiloval do Nory Fieldsovej, presťahovali sme sa do tohto mesta, kde sme s ňou a jej dvoma synmi Kylom a Chrisom nažívali ako rodina.

Otec pred dvoma rokmi zomrel, ale Nora a jej synovia trvajú na tom, aby som u nich zostala, až kým si nenašetrím na vlastné bývanie. Ona si nechala celé dedičstvo, ktoré malo patriť mne.

Nemusím im síce prispievať na chod domácnosti, čo je fajn, no inak je ten dom hotová nočná mora. Aspoň sa však môžem sústrediť na svoje ciele.

Vyjdem z domu, čoskoro bude svať. Zbadám pristavené čierne Audi R8 a stuhnem. Vodiča za tónovanými oknami síce nevidím, no viem, kto to je. Zježia sa mi chlpy na šiji a pulz sa mi zrýchli.

Disky kolies sa blyštia a predné svetlomety ma takmer oslepujú. Zvrašťím tvár a uvažujem, či radšej nevezmem nohy na plecia. Lu to odo mňa pri najbližšej príležitosti schytá.

Klaksón znova zaburáca.

„Veď už idem!“ zamumlem si popod nos. Nemám sa ako od-tiaľto dostať. Keby som čakala na taxík, vystála by som tu dieru.

Som nervózna, pretože som bosá, strapatá a mejkap mám zrejme rozmazaný. Zo všetkých ľudí, ktorí ma mohli po tejto jed-norazovke vyzdvihnúť, je on ten posledný, koho túžim vidieť.

Nenáhľivo zamierim k autu, otvorím dvere na strane spolu-jazdca a hodím sa na sedadlo. Nepozriem sa naňho. Dívam sa pred seba a topánky položím na podlahu. Pokúšam sa zapnúť si bezpečnostný pás, no zakaždým sa stiahne. Keď sa mi to koneč-ne podarí, vydýchnem si.

Snažím sa nevšímať si prenikavú vôňu mäty, cigariet, parfu-mu Noir od Toma Forda a vody po holení, ktorú používa už celé roky. Usilujem sa ignorovať aj jeho, no akoby bol všade. Aj po dvoch rokoch ticha, ktoré medzi nami vládne.

Prekrižim si ruky cez prsia a úkosom naňho pozriem. „Mala prísť Lu.“

Nereaguje. Znudene ťuká do mobilu, ruku má vyloženú na koženej lakťovej opierke. Na predlaktí má nové tetovanie, ktoré mu zvláštne zvýrazňuje žily.

Sťažka preglgnem a rýchlo sa odvrátim, než si všimne, ako si ho obzerám.

Opiera sa o sedadlo, nohy v teplákových šortkách má rozkro-čené. Stále ťuká do mobilu. Zamračené ho pozorujem, ako odpi-suje na správy namiesto toho, aby ma odviezol domov.

Zrejme doma posilňoval. Tričko mu tesne obopína hrud', sva-ly má stále navreté od námahy. Za uchom má zastrčenú cigaretu a vlnité čierne vlasy, takmer také tmavé ako jeho duša, mu padajú do čela.

Je taký opálený, že ja pri ňom pôsobím priesvitne ako duch.

Rada by som tvrdila, že som na Kada Mitchella úplne zabudla, no opak je pravdou.

Stiahnem okno a nevšímam si chlad, ktorý sa do mňa vkráda popri tom, ako sa usilujem nepodľahnúť jeho vôni a zachovať si jasný úsudok. Uznávam, Kade je fešák a kedysi splňal všetky moje kritériá, no zároveň je to dvojča mojej najlepšej kamarátky, takže je tabu.

Už to viem.

Naposledy sme sa rozprávali pred dvoma rokmi a odvtedy sa mi ani raz nepozrel do očí. Lu mu musela dať poriadne zabráť, aby po mňa prišiel.

Sám od seba by sa na to nikdy nepodujal.

Dočerta aj s Luciellou! Dobré vie, že sa nemôžeme vystáť. Aj to, že sa mu vyhýbam. Nevie síce prečo, ale aj tak.

Takmer po troch minútach, ktoré vyplňali tlmené tóny rockovej hudby, spoza obzoru vykukne slnko. Kade v kuse čosi píše do mobilu. Znechutene zatínam zuby a pohľadom zaletím k bráne domu, z ktorého som vyšla.

„Aj sa pohneme alebo tu mieniš len sedieť?“

Mlčí ako vždy. Ťuká do obrazovky a kútiky úst sa mu zdvíhajú do úsmevu.

Odmietam brať do úvahy jeho pekné črty a jemnú pokožku, ostro kontrastujúcu s havraními vlasmi. Je to stelesnený diabol. Neusmieva sa často, tak s kým si toľko vypisuje? Srdce ma zrádza a opäť zrýchľuje. S kým sa tak baví?

Prestaň, Stacey! Koho to zaujíma?

Nemôžem tu zostať. Musím vypadnúť.

„No nič, zavolám si taxík,“ vyhlásim a odpoviem si bezpečnostný pás. Kade ho zachytí a bez slova ho zapne, pričom neodtrhá zrak od mobilu. Jednou rukou píše, druhou drží môj bezpečnostný pás. Konečne mobil vypne a naštartuje.

Motor zahučí a Kade tak dupne na plyn, až ma odstredivá sila vtlačí do sedadla.

Pustí hudbu hlasnejšie. Hľadím na profil jeho drsne krásnej tváre, zatiaľ čo on upiera modré oči so striebnistými odleskami na cestu. Zavriem okno, aby mi vietor nefúkal vlasy do tváre.

Otvorím esemesky v mobile a zistím, že jednu som prehliadla.

Lu: *Príde po teba Kade.*

Ja: *Neznášam ťa.*

Odpíše okamžite.

Lu: *Prepáč! Viezol domov kamoša. Prosím, len sa nepozabíjajte.*

Ja: *Z duše ťa neznášam.*

Vypnem obrazovku a zadívam sa na stromy mihajúce sa za oknami. Opäť mi zavibruje mobil. Tentoraz v rýchлом slede prichádzajú správy od môjho nevlastného brata.

Neodpovedaj: *Kurva, kde si?!*

Neodpovedaj: *Som na ceste domov, tak dúfam, že si tam.*

Neodpovedaj: *Myslím to vážne, Stacey!*

Prevrátim oči a povzdychnem si. Neodpíšem mu. Neskôr za to zaplatím, no teraz sa ním nemôžem zaoberať. Veď sedím v aute s Kadom Mitchellom a snažím sa nedýchať rovnaký vzduch ako on!

„Mal si Luciellu odmietnuť,“ poviem dostatočne nahlas, aby ma cez hudbu počul.

Zatne zuby a pridá plyn.

Namrzene si vyložím lakeť na okno a podopriem si hlavu. „Počkala by som na taxík alebo išla pešo.“

Podľa očakávania stále mlčí.

Vyberie si cigaretu spoza ucha, zapáli ju a zapalovač hodí do stredovej priehradky.

Oblizne si pery, ospalé oči upiera na cestu. Pozorujem ho, ako fajčí.

Si nič. Pre mňa si mŕtva.

V hlave sa mi ozýva jeho hlas, spomienka na náš posledný rozhovor. Slová, ktoré mi šprihol do tváre a na ktoré by som najradšej zabudla. Odvrátim sa od neho a zahľadím sa von oknom. Vchádzame do mojej štvrte.

Vládnu tu prísne bezpečnostné opatrenia – na pozemky domov možno vstúpiť len po zadaní kódu. Nora sa ma nejeden raz pýtala, či by som na svoje narodeniny nechcela usporiadať pyžamovú párty, oslavu alebo čosi podobné a zavolať si kamarátov, no ja som zakaždým odmietla.

Nechcela som, aby sa priblížili k netvorovi, ktorý žije medzi týmito múrmi.

Zastavíme pred najväčším trojpodlažným tehlovým domom omietnutým nabielo. Za ním stoja nevyužívané stajne. Prázdny bazén a vyrastená burina mu dodávajú desivý vzhľad.

Kade vypne motor a bez toho, aby sa ku mne obrátil, vyhodí ohorok z okna. Poklopká si prstom po kolene a zatína zuby.

Tak povedz niečo, zvolám naňho v duchu. Nakrič na mňa. Čokoľvek!

Odvrátim sa od neho, povzdychnem si a vezmem si topánky. Mlčky odopnem bezpečnostný pás, otvorím dvere a vystúpim.

Podídem k bráne a tesne predtým, ako zadám kód, motor auta za mnou zahučí. Obzriem sa a pohľady sa nám sčista-jasna stretnú. Prebehnú mi zimomriavky po chrbte a krv v žilách sa mi rozhorúči. Oči má stále také elektrizujúce, aké si pamätám, a predsa iné.

Je v nich čosi temné, čo tam predtým nebolo.

„Ďakujem,“ zašepkám. „Za odvoz.“

Na zlomok sekundy sa nazdávam, že mi odpovie. Namiesto toho si ma, strapatú po sexe, pomaly premeria od hlavy po päty, odvráti sa a pokrúti hlavou.

Je sklamaný.

Zapáli si ďalšiu cigaretu a pustí rockovú hudbu tak nahlas, že by zobudila aj mŕtveho. Odfrčí bez toho, aby sa na mňa ešte raz pozrel.

Stále mnou pohŕda.

Nečudo. Po tom, čo som mu urobila...

Náhlim sa do svojej izby na najvyššom podlaží, zavriem sa v nej a s úľavou si vydýchnem. Chrbtom sa opriem o dvere a privriem viečka.

Oči ma pália a horko-ťažko potláčam slzy.

Prvý raz som sa takto cítila, keď sme sa zoznámili. Vyrušil ma pri bazéne u nich doma.

Stále si pamätám, ako sa na mňa pozeral a ako ma z toho hrialo pri srdci. Oči mal plné života. Sprvu sme spolu fajčili v blaženom, príjemnom tichu, no potom sa zachoval ako totálny debil.

Celé roky som sa ho usilovala prehliadať. No znášať blízkosť dvojčata najlepšej kamarátky bolo príliš ťažké – priveľmi nás to k sebe ťahalo.

Až do tej noci, keď sa všetko zmenilo.

Odvtedy je Kade Mitchell nepríjemným tieňom v mojom živote a môžem si za to sama.

Pustím lodičky na zem a obliznem si pery. Spomínam si na obdobie, keď som na nich cítila aj jemnú chuť máty a tabaku.

Potrasiem hlavou a utriem si slzy, ktoré mi už voľne stekajú po lícach.

Potme sa vyzlečiem a rozopnem si podprsenku. V tej chvíli mi však niečie ruky pevne stisnú krk. Chrapľavý výkrik mi zamrie v hrudi, keď ma ťahajú od dverí a sotia na posteľ.

Dopad mi nakrátko vyrazí dych, vzápätí sa rozkašľem. Prudko

otvorím oči a vystrašene sa dívam na Chrise – svojho odporného, vyšinutého nevlastného brata.

Z celej sily ho plieskam po rukách, aby ma pustil, no iba čo ma silnejšie zovrie a priľahne. Drví ma polonahú medzi svojím telom a matracom.

„Kurva, kto to bol?!“